

¿Qui tem que s'ensenyi millor el castellà?

CARLES PASTOR
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12.12.06

Iniciativa, Esquerra i CiU han anunciat la seva oposició frontal al decret del Govern espanyol que pretén augmentar de dues a tres hores setmanals l'ensenyament del castellà en l'educació primària a Catalunya. Apelen a una qüestió competencial: el decret que desenvolupa l'enèsima llei d'educació no respecta l'Estatut. Seria bo que aclarissin que la seva oposició no és al fet que es millori l'ensenyament del castellà. Sabríem a què atènyer-nos. Convergència ha estat una mica més explícita. L'exconsellera **Irene Rigau** considera que no és necessari augmentar l'ensenyament del castellà perquè, segons ella, "els nens catalans treuen la mateixa nota mitjana en castellà que els de la resta d'Espanya", i pel que fa a la selectivitat, "a Catalunya és millor la nota de castellà que la de català".

¿Tan malament està l'ensenyament de la llengua a la resta d'Espanya? Perquè aquí, a la facultat de periodisme! d'alguna universitat catalana, quan els alumnes creuen necessari expressar-se en castellà, els resultats són sovint preocupants: "*sobretudo*" per "*sobre todo*"; "*caserna*" per "*cuartel*"; la "i" per la "y" copulativa; "*porqué*" per la causal "*porque*", o apostrofar els articles determinats "el" i "la", entre altres errors. Ahir mateix, **Jordi Sánchez** escrivia a *El País* sobre els dèficits del nostre sistema educatiu: "No es tracta d'evitar estar entre el grup del darrere de les estadístiques oficials, simplement perquè estar en la colla dels negats no és bonic. No, no hem de tenir una visió competitiva amb ningú més que amb nosaltres mateixos. Millorar la nostra pròpia realitat no perjudica en res a tercers". No es referia a l'ensenyament del castellà, però la reflexió ens serveix per al cas: no n'hi ha prou de ser el borni al regne dels cecs.

La doctrina dominant a Catalunya és que el castellà ja s'aprèn a casa, al carrer o per la televisió. Per tant, no és necessari que l'escola vagi més enllà de fer classes "de" castellà (dues hores a la setmana a primària i tres a secundària).

És cert que el castellà s'aprèn al carrer, però no el llenguatge culte i ric en vocabulari.

L'Estatut estableix que "el català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari i en el no universitari", però també que els alumnes "tenen el dret i el deure de conèixer amb suficiència oral i escrita el català i el castellà a l'acabar l'ensenyament obligatori". Atenció: "normalment", no "exclusivament". Això permet, per exemple, que en alguns centres s'introdueixi l'ensenyament de, com a mínim, una assignatura "en" anglès o "en" castellà. Perquè per aprendre una llengua no n'hi ha prou amb classes "de", sinó també "en". Els rics ho saben i envien els seus fills a l'estranger o a classes particulars per aprendre llengües estrangeres.